

Ρώτησε γιατί κανένα από τα 100 μωρά στο ορφανοτροφείο δεν κλαίει· η απάντηση θα τη στοιχειώνει για πάντα

/ [Γενικά](#)

Εγκέγ'κέν'ξί Ρώτησε γιατί κανένα από τα 100 μωρά στο ορφανοτροφείο δεν κλαίει. Η απάντηση θα τη στοιχειώνει για πάντα.

Η Ντέινα Μάγερ δεν φοβάται να παραδεχτεί ότι το να είσαι μαμά είναι πολύ κουραστικό. Ταυτόχρονα όμως δεν σταματά να λέει ότι η κόρη της, η Λουέλα, είναι ότι πιο όμορφο και πιο σημαντικό έχει κάνει στη ζωή της.

Η Ντέινα θυμάται τη στιγμή που υποσχέθηκε στη Λουέλα ότι «όποτε με χρειαστείς, θα είμαι πάντα εκεί για σένα».

«Αυτό έγινε πριν από αρκετές εβδομάδες. Πήγα στη κούνια με την ελπίδα να απαλύνω το κλάμα και τις κραυγές της λόγω της οδοντοφυΐας. Ήμουν εκεί στη μέση μιας ζεστής, κουραστικής μέρας και θυμήθηκα την υπόσχεση που της είχα δώσει. [mama-1](#)

Μία από τις πρώτες φορές που ο σύζυγος μου Ματ και εγώ αφήσαμε τη Λουέλα, ήταν για να πάμε σε μια θρησκευτική συναυλία. Εκείνο το βράδυ ένας ιεραπόστολος μοιράστηκε την ιστορία του. Ήταν μια ιστορία που φώλιασε στη καρδιά μου και θα με στοιχειώνει για πάντα. Μια στιγμή που με έκανε 100 φορές πιο εύθραυστη από όσο ήμουν ήδη.

Αυτός ο ιεραπόστολος πήγε σε ένα ορφανοτροφείο στην Ουγκάντα. Είχε πάει σε πολλά περισσότερα κατά το παρελθόν αλλά αυτό ήταν διαφορετικό. Μόλις πέρασε τη πόρτα βρέθηκε μπροστά σε πάνω από 100 μικρές κούνιες γεμάτες με μωρά.

Πρόσεξε με έκπληξη και απορία πως ο μόνος ήχος που μπορούσε να ακούσει ήταν η σιωπή. Μια σιωπή που καθόλου δεν δικαιολογούσε η ύπαρξη τόσων μωρών στο χώρο. Γύρισε προς την οικοδέσποινα του και τη ρώτησε γιατί το ορφανοτροφείο ήταν τόσο σιωπηλό.

Η απάντησή της είναι κάτι που δεν πρόκειται να ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου. ΠΟΤΕ.

Εκείνη τον κοίταξε και του είπε:

«Μετά από περίπου μια εβδομάδα που τα μωρά είναι εδώ και φωνάζουν και κλαίνε για αμέτρητες ώρες, τελικά σταματούν όταν συνειδητοποιούν ότι κανείς δεν πρόκειται να πάει κοντά τους...»

Σταματάνε να κλαίνε όταν συνειδητοποιούν ότι κανείς δεν πρόκειται να πάει κοντά τους. Όχι σε 10 λεπτά, όχι σε 4 ώρες, ίσως όχι ποτέ ...

Τρομακτικό.

Η καρδιά μου ράγισε. Εκείνη τη στιγμή ένιωσα μέσα μου μια λαχτάρα, μια πείνα... έδωσα μια υπόσχεση στον εαυτό μου.

Όταν ήρθαμε στο σπίτι εκείνο το βράδυ η Λουέλα κοιμόνταν στο κρεβατάκι της. Την κοίταξα και της υποσχέθηκα. Ότι και να γίνει, όποτε με χρειαστεί και με φωνάξει θα βρίσκομαι πάντα δίπλα της.

Πάντοτε.

Στις δυο το πρωί όταν απελπισμένα κλαίει θα τρέχω δίπλα της.

Όταν πληγωθεί, όταν η καρδιά της ραγίσει, θα είμαι εκεί. Θα είμαι πάντα εκεί για να την κρατήσω, και να της δείξω ότι δεν είναι μόνη. Θα της δείξω ότι μέσα από τα δάκρυα και τις απογοητεύσεις μας κατά καιρούς, είναι εντάξει να κλαίει και είναι εντάξει να αισθάνεται. Ότι θα είμαστε πάντα και εγώ και ο σύζυγος μου δίπλα της, όποτε μας έχει ανάγκη».

Πηγή: [dinfo](#)